

прѣдъ стѣпунки-тѣ на хайлуци-тѣ, дори и прѣди куче-то бѣше отишла да събуди капитанина. Първия, кой-то окачише нажана-та сгълба по балвана, тя го удари съ пушка-та по глава-та тѣй страшно, що-то той истърва вжже-то, и падна по гърба си долѣ. Тя бѣше въ рѣцѣ-тѣ много бърза, налягаше пушка подиръ пушка и веднажъ хвърлила сама изъ прозореца и подвѣрцуваше да умерила червенобрадия, убийцата на сестра ѝ, що-то са пригхналь на двѣ, но пакъ стаяль съ пушка-га си горѣ. Стая-та бѣше разнибктена; прозорци-тѣ бѣха всички изпочупени, варѣ-тѣ отъ стѣни-тѣ порутень, а портретъ-тъ на Ерипиня за добра честь, сполучень едно отдолѣ на двѣ места. Като зе да са зазорява куче-то и капитанина позаспаха малко, само Мадалена нещѣше, зашто-то са страхуваше, макаръ убиецъ-тъ и да бѣше вече случень. Азъ останахъ цѣль день при капитанина и го уговарвахъ едно да остави тази къща. Всички-тѣ хора, кои-то додоха на другия день да видятъ бойно-то поле, мисляха и тѣ също-то. Въ тѣй са отказваше силно. Чакъ на втория день, кога-то дойде отъ Римъ единъ префектъ да земе за протоколъ всичката работа, той лу показва да са махне отъ това место. Азъ ви съвѣтнамъ много колко-то е възможно по-скоро да са прехестите отъ това место. Едно момче, кое-то приказва че е чуло разговорки-тѣ на хайдуци-тѣ, казва, че тѣ изгѣли доста куршуми за ваша-та глава и il Rosso са заклѣль до дѣ не ви премахне отъ този свѣтъ да са не остава отъ тази мисль. Дори и азъ да съмъ тука само до тогава мога ви пакъ, до дѣто ви ходите съ мене отъ страна-та ми, а до кога-то ви се позволявате да обикаляте сами тази страна и да ходите на ловъ, не е чудно единъ день изъ шумака да получите единъ куршумъ и да ви принесе на онзи свѣтъ.

Тогавя той са рѣши да трѣгне въ същия день заедно съ префекта въ кола-та му. Кога-то му стиснахъ рѣка-та за раздѣла: „сега“, рѣкохъ му азъ, „ще е вече послѣденъ пакъ, Соръ Густаво, че са срѣщаме на земя-та.“ — „Кой знае“, рече той, „гуку рѣчи азъ ви станахъ вече половина съотечественникъ.“ — „Послѣ ми приказа какво да са прави съ Мадалена. Момиче-то не искаше да остави вила-та, а капитанина не ислеше да я продава. Ако той не дойдеше подиръ единълько ек година назадъ, тя да живѣе вътрѣ, да употребява всички приходи отъ къща-та и градина-та, и най-сетиѣ да я задарни като свои. На поль-тъ той врѣчи една прилична сума пари отъ благодарность за сиромаси-тѣ, дѣто му са е о-